

מעשה נורא מלחם הפנים בעה"ק [בעיר

הקודש] צפת

מעשה נורא מלחם הפנים בעה"ק צפת.

אחד מן האנוסים בא מפורטיגאל לגליל העליון בעה"ק [בעיר הקודש] צפת תוב"ב [תבנה ותכון במהרה בימינו] ושמע מן הרב אב"ד [אב בית דין] מהק"ק [מהקרית קודש] אשר שם, שדרש מענין לחם הפנים שהי' קרב במקדש מידי שבת בשבתו. וכפי הנראה אותו רב נאנח בדרשתו ונצטער ואמר: "ועכשיו בעו"ה [בעוונותינו הרבים] אין לנו דבר מוכן כדי שיחול השפע גם על הבלתי מוכן". ואותו אנוס מפורטיגאל ששמע את הדבר הלך בתום לבבו לביתו אשר קבע את דירתו לגור בצפת. וצוה את אשתו שעכ"פ [שעל כל פנים] בכל יום השישי תכון לו שתי ככרות לחם מנופה י"ג פעמים, ושיהי' נילוש בטהרה ובכל מיני יפוי, ואפוי בטוב בתנור שבבית, לפי שהי' רוצה להקריבו לפני היכל ה'. אולי יתעשת האלהים לו ויקבלם ויאכל את העולה ההיא. וכאשר דימה כן עשתה לו אשתו. ובכל יום הששי הי' מוליך ומביא אותה שתי הלחם לפני היכל ה', ומתפלל ומתחנן לפניו י"ת [יתברך] שיקבלם ברצון טוב ויאכל אותם ויערב לו ויבושם לו. וכיוצא מדברים הללו, הי' מדבר ומתחנן כבן המתחטא על אביו, ומניח הלחמניות והולך לו. והשמש הי' בא ולקח שתי הלחם מבלי דרישה וחקירה מהיכן באו ומי הביאם, ואוכל ושמוח בהם כשמחה בקציר. ובשעת מעריב הי' רץ אותו ירא ה' אל היכל ה' וכיון שלא הי' מוצא שם הלחמניות הי' שמח שמחה גדולה ורבה בלבו והולך ואומר לאשתו: "השבח והודאה לאל יתברך שמו. כי לא בזה ענות עני וכבר קבל הלחם ואכלו חם. למען השי"ת אל תתרשלו בעשייתם והזהרי מאוד כי הואיל ואין בידינו במה לכבדו ואנו רואין דלחם זה ערב לו, חובה עלינו לעשות לו נחת רוח בהם". והי' הולך ומתמיד בזה זמן מה. ויהי היום ויקר מקרה דאותו רב של ק"ק [קרית קודש] שהי' מביא זה האיש הלחמניות ע"פ [על פי] דרשתו ששמע הי' ביום הששי

אחד מן האנוסים בא מפורטיגאל לגליל העליון בעה"ק צפת תוב"ב ושמע מן הרב אב"ד מהק"ק אשר שם שדרש מענין לחם הפנים שהי' קרב במקדש מידי שבת בשבתו. וכפי הנראה אותו רב נאנח בדרשתו ונצטער ואמר: "ועכשיו בעו"ה [בעוונותינו הרבים] אין לנו דבר מוכן כדי שיחול השפע גם על הבלתי מוכן". ואותו אנוס מפורטיגאל ששמע את הדבר הלך בתום לבבו לביתו אשר קבע את דירתו לגור בצפת. וצוה את אשתו שעכ"פ [שעל כל פנים] בכל יום השישי תכון לו שתי ככרות לחם מנופה י"ג פעמים ושיהי' נילוש בטהרה ובכל מיני יפוי, ואפוי בטוב בתנור שבבית, לפי שהי' רוצה להקריבו לפני היכל ה'. אולי יתעשת האלהים לו ויקבלם ויאכל את העולה ההיא. וכאשר דימה כן עשתה לו אשתו. ובכל יום הששי הי' מוליך ומביא אותה שתי הלחם לפני היכל ה', ומתפלל ומתחנן לפניו י"ת [יתברך] שיקבלם ברצון טוב ויאכל אותם ויערב לו ויבושם לו. וכיוצא מדברים הללו, הי' מדבר ומתחנן כבן המתחטא על אביו, ומניח הלחמניות והולך לו. והשמש הי' בא ולקח שתי הלחם מבלי דרישה וחקירה מהיכן באו ומי הביאם, ואוכל ושמוח בהם כשמחה בקציר. ובשעת מעריב הי' רץ אותו ירא ה' אל היכל ה' וכיון שלא הי' מוצא שם הלחמניות הי' שמח שמחה גדולה ורבה בלבו והולך ואומר לאשתו: "השבח והודאה לאל יתברך שמו. כי לא בזה ענות עני וכבר קבל הלחם ואכלו חם. למען השי"ת אל תתרשלו בעשייתם והזהרי מאוד כי הואיל ואין בידינו במה לכבדו ואנו רואין דלחם זה ערב לו, חובה עלינו לעשות לו נחת רוח בהם". והי' הולך ומתמיד בזה זמן מה. ויהי היום ויקר מקרה דאותו רב של ק"ק [קרית קודש] שהי' מביא זה האיש הלחמניות ע"פ [על פי] דרשתו ששמע הי' ביום הששי

בבהכ"נ [בבית הכנסת] עומד על הבימה וחוזר הדרוש שהי' לו לדרוש למחרת ביום שבת קדש. והנה האיש ההוא בא כמנהגו הטוב עם הלחמניות וקרב אל היכל הקדש והתחיל לסדר דבריו ותחינותיו כנהוג מבלי הרגש שהרב הי' עומד על הבימה. מרוב ההתלהבות והשמחה שהי' לו בעת שהי' מביא דורון זה לפני המקום. והרב החריש לו והביט וראה ושמע את כל מה שהאיש דיבר ועשה, וחרה לו מאוד, וקראו וגער בו וא"ל [ואמר לו:] "שוטה, וכי האלוה שלנו הוא אוכל ושותה? ודאי השמש לוקח זה, ואתה מאמין וסבור שהאלוה הוא המקבלם. וזה עון גדול לייחס שום גשמיות בהאל יתברך שאין לו דמות כגוף ואינו גוף וכיוצא מדברי מוסר השמיים לאזניו, עד שבא השמש כמנהגו לקחת הלחמניות. והרב כשראה אותו קראו ואמר לו: "תן תודה לפני האיש על מה באת ומי הי' לוקח השתי הלחם שזה האיש הי' מביא בכל יום ששי פה בהיכל הקדש." והשמש הודה ולא בוש. והאיש

בבהכ"נ עומד על הבימה וחוזר הדרוש שהי' לו לדרוש למחרת ביום שבת קדש. וכנה האיש ההוא בא כמנהגו הטוב עם הלחמניות וקרב אל היכל הקדש והתחיל לסדר דבריו ותחינותיו כנהוג מבלי הרגש שהרב הי' עומד על הבימה. מרוב הכתלככות והשמחה שהי' לו בעת שהי' מביא דורון זה לפני המקום וקרב אל היכל הקדש ושמע את כל מה שאלים דיבר ועשה וחרה לו מאוד וקראו וגער בו וא"ל שוטה וכי האלוה שלנו הוא אוכל ושותה ודאי השמש לוקח זה. ואתה מאמין וסבור שהאלוה הוא המקבלם. וזה עון גדול לייחס שום גשמיות בהאל יתברך שאין לו דמות כגוף ואינו גוף וכיוצא מדברי מוסר השמיים לאזניו עד שבא השמש כמנהגו לקחת הלחמניות והרב כשראה אותו קראו ואמר לו תן תודה לפני האיש על מה באת ומי הי' לוקח השתי הלחם שזה האיש הי' מביא בכל יום ששי פה בהיכל הקדש והשמש הודה ולא בוש והאיש כששמע בדבר התחיל להיות בוכה ומתאונן ואומר בפני הרב שימחול לו שטעה בדרוש שלו וחשב לעשות מצוה, ולא עשה אלא עבירה כפי דבריו. ובתוך המשך כל אלה הדברים בא לו להרב שליח מיוחד מאת האר"י הקדוש ז"ל ואומר לו להרב בשם הרב האלהי האר"י ז"ל: "לך לביתך וצו לביתך כי למחר בעת שהי' לך לדרוש, מות תמות, וכבר הכרח יצא על זה. הרב נבהל על השמועה אשר לא טובה והלך אצל האר"י ז"ל שיגיד לו מה פשעו ומה חטאתו. והשיב לו האר"י ז"ל: "שמעתי לפי שבטלת נחת רוח שהי' לו להקב"ה, שמיום שחרב בית המקדש יב"ב [ייבנה במהרה בימינו] לא הי' לו נחת רוח לפניו כמו באותו שעה שאנוס זה מפורטיגאל הי' מביא שתי הלחם בתמימות לבו ומקריבם לפני היכלו וסבור הי' שהשי"ת [שהשם יתברך] קבלם ממנו. ומפני כך שבטלת אותו מלהביאם נגזר עליך מיתה בלי שום פתח הצלה לפניך." והלך הרב בעל הדרוש ויצו לביתו, וביום שבת קדש בשעה שהי' לו לדרוש, נפטר לבית עולמו כאשר הגיד לו איש האלהים האר"י ז"ל מ"ח [מעייין חכמה]:

כששמע בדבר התחיל להיות בוכה ומתאונן ואומר בפני הרב שימחול לו שטעה בדרוש שלו וחשב לעשות מצוה, ולא עשה אלא עבירה כפי דבריו. ובתוך המשך כל אלה הדברים בא לו להרב שליח מיוחד מאת האר"י הקדוש ז"ל ואומר לו להרב בשם הרב האלהי האר"י ז"ל: "לך לביתך וצו לביתך כי למחר בעת שהי' לך לדרוש, מות תמות, וכבר הכרח יצא על זה. הרב נבהל על השמועה אשר לא טובה והלך אצל האר"י ז"ל שיגיד לו מה פשעו ומה חטאתו. והשיב לו האר"י ז"ל: "שמעתי לפי שבטלת נחת רוח שהי' לו להקב"ה, שמיום שחרב בית המקדש יב"ב [ייבנה במהרה בימינו] לא הי' לו נחת רוח לפניו כמו באותו שעה שאנוס זה מפורטיגאל הי' מביא שתי הלחם בתמימות לבו ומקריבם לפני היכלו וסבור הי' שהשי"ת [שהשם יתברך] קבלם ממנו. ומפני כך שבטלת אותו מלהביאם נגזר עליך מיתה בלי שום פתח הצלה לפניך." והלך הרב בעל הדרוש ויצו לביתו, וביום שבת קדש בשעה שהי' לו לדרוש, נפטר לבית עולמו כאשר הגיד לו איש האלהים האר"י ז"ל מ"ח [מעייין חכמה]: